

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.52/2025/9.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. november 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt Terhelt1 címzetes rendőr törzssászlós vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának 2025. április 23. napján kihirdetett Kb.III.7/2025/9. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 címzetes rendőr törzssászlós vádlottat bűnösnek mondja ki gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétségében [Btk. 438. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont (4) bekezdés].

Azért a vádlottat 150 (százötven) napi tétel, napi tételenként 1.300 (ezerháromszáz) forint pénzbüntetésre ítéli.

Az így kiszabott összesen 195.000 (százkilencvenötezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén fogházbüntetésre kell átváltoztatni, ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Az ítélet ellen a vádlott a kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül fellebbezéssel élhet.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. április 23. napján kihirdetett Kb.III.7/2025/9. számú ítéletével Terhelt1 címzetes rendőr törzssászlós vádlottat az ellene a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés szerint minősülő gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

[2] Az ítélet ellen a katonai büntetőeljárásra kijelölt ügyész a vádlott terhére bűnösségének váddal egyező megállapítása és pénzbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyész fellebbezése írásbeli indokolásában azzal érvelt, hogy az elsőfokú katonai tanács ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjában írt okokból megalapozatlan, mert részben ellentétes az ügyiratok tartalmával, továbbá az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Kiemelte, hogy a Be. 593. § (1) bekezdés a) és c) pontjai szerint ez a megalapozatlanság azonban kiküszöbölhető, a tényállás kiegészítésével, illetve helyesbítésével, valamint az ügyiratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával a vádlott bűnössége megállapítható. Kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács törvényes eljárás keretében hozta meg ügydöntő határozatát, azonban, mivel a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, így tévesen jutott arra a megállapításra, hogy a vádlott nem valósított meg bűncselekményt. Kiemelte, hogy a vád tárgyává tett katonai bűncselekmény jogi tárgya az adott szolgálat maradéktalan ellátásához fűződő érdek, elkövetési magatartása pedig az adott szolgálatra vonatkozó szolgálati intézkedés rendelkezéseinek megszegése, amely megvalósulhat tevőleges magatartással vagy mulasztással. A bűncselekmény minősített esetének megállapításához pedig az szükséges, hogy a szolgálatra jelentős hátrány, mint eredmény bekövetkezzen. Felhívta a figyelmet arra, hogy a Tevékenység-irányítási Központ ügyeletesi beosztása az egyik legkomplexebb tevékenységgel járó, nagyfokú koncentrációt, gyakorlatot, valamint szakmai- és helyismeretet is igénylő beosztás. Bár a vádlott az ott eltöltött fél éves szolgálat alatt nagyfokú jártasságot még nem szerzett, azonban az megállapítható, hogy 22 éves rendőri pályafutása alatt 12 éven keresztül járőrvezetői szolgálatot is látott el, így az általános rendőrségi ismeretek birtokában volt. Az ügyeletesi beosztás adott esetben a bejelentésekre történő azonnali reagálást, intézkedést követel meg, az ide beosztott a szolgálat teljesítése során találkozhat közigazgatási, rendészeti és bűnügyi intézkedést megalapozó bejelentésekkel is, emiatt a kiemelten jelentős szolgálatok közé sorolandó. Hivatkozott arra, hogy egy rendezett családi háttérű kiskorú (12 éves) személy eltűnése különös fontossággal bíró eseménynek minősül, amely több kötelezettséget keletkeztet. Kulcsfontosságú, hogy az ügyeletes a beérkezett információkat szakszerűen és gyorsan feldolgozza és a szükséges intézkedéseket megtegye, mivel az idővesztés jelentős hátrányokat okoz. Kiemelte, hogy nem elegendő pusztán azt vizsgálni, hogy az eltűnt kiskorú elhalálása miatt objektíve okafogyottakká váltak az ügyeletest terhelő intézkedési kötelezettségek, de annak vizsgálata is szükséges, hogy a vádlott mulasztása a súlyosabb élet elleni bűncselekmény felderítését, az elkövető felelősségre vonását is megakadályozhatta vagy megnehezíthette volna azzal, hogy nem tett semmilyen intézkedést. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács e körben nem végzett körültekintő vizsgálatot, nem értékelte kellően a vádlott mulasztásának lehetséges következményeit. Hivatkozott arra, hogy a kiskorú elhalálása nem tette okafogyottá a vádlotti kötelezettség teljesítését, mivel bizonyíték, nyom a vádlott mulasztása folytán késedelmesen vagy már egyáltalán nem lett volna beszerezhető vagy rekonstruálható, és így a nyomozás eredményének esetleges megíúsulására, megnehezítésére alkalmas lehetett a vádlott magatartása, ez pedig a szolgálatra jelentős hátrány veszélyét jelenti. Érvelése szerint az elsőfokú ítéletben felsorolt vádlotti kötelezettségek nem csupán az eltűnt személy felkutatását célozzák, hanem tágabb értelemben véve egy eltűnéshez kapcsolódó bűncselekmény

felderítését is szolgálják és e körben nincs jelentősége annak, hogy a vádlott adott esetben szakmai hibát vétve nem gondolt arra, hogy az eltűnés háttérében bűncselekmény is állhat. A tudattartalmának át kellett fognia azt, hogy a kiskorúak eltűnése gyakran nem öncélú tevékenység, hanem valamilyen bűncselekmény következménye. Felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádirattal azonosan azt állapította meg, hogy a vádlott a járatlansága, tapasztalatlansága okán nem szándékosan szegte meg a Tevékenység-irányítási Központ ügyeleteseként rá vonatkozó szolgálati kötelezettségeket. A 2024. évben hatályba lépett – a gyermekvédelmi jelzőrendszer szigorítását, illetve fokozottabb alkalmazását előíró – jogszabálysomag rendelkezései alapján a vádlottban alappal merülhetett volna fel az, hogy a bejelentés kapcsán fennáll a lehetősége, hogy az eltűnt kiskorú személy sérelmére valamilyen bűncselekményt követtek el, ezért neki intézkedési kötelezettsége keletkezett, azonban ezen körülmények értékelésekor nem járt el körültekintően, amely alapján a köteleességszegés tekintetében a gondatlansága állapítható meg, míg a bekövetkezett eredmény, mint minősítő körülmény tekintetében a bűnössége ugyancsak gondatlan formában állapítható meg, hiszen könnyelműen bízott a hátrányos következmények elmaradásában, vagyis abban, hogy az általa elmulasztott intézkedéseknek nem lesz következményük és az eltűnt kiskorú személy előkerül. Mindezek alapján indokoltnak tartotta, hogy az iratok tartalma, illetve helyes és okszerű ténybeli következtetések útján a másodfokú bíróság a módosított vádirati tényállással egyezően állapítsa meg az ítéleti tényállást, mely alapján Terhelt1 címzetes rendőr törzsszászlós vádlott bűnösségét a vádirat szerinti jogi minősítéssel egyezően mondja ki és szabjon ki vele szemben végindítvány szerinti pénzbüntetést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.485/2025/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a releváns bizonyítékokat vizsgálta, azonban azok tartalmát nem teljeskörűen vonta értékelési körbe, ezért ítéleti történeti tényállását a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerint hiányosan állapította meg és az ekként rögzített tényállásból a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjába ütközően, tényből tényre hibás következtetést vont le, majd anyagi jogszabályt sértően mentette fel a vádlottat bűncselekmény hiányában az ellene emelt törvényes vád alól. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlansága a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint a fellebbviteli eljárásban kiküszöbölhető. A feljelentés adatai alapján az ítélet történeti tényállásának kiegészítését indítványozta, egyúttal az ítéleti 2. oldal 3. bekezdésében szereplő összetett mondat második felének mellőzését látta szükségesnek. A kiegészített és helyesbített ítéleti történeti tényállás alapján a vádlott bűnösségét a Btk. 438. § (4) bekezdésébe ütköző gondatlanságból elkövetett szolgálatban köteleességszegés vétségében megállapíthatónak látta. Felhívta a figyelmet arra, hogy a törvénnyel első ízben összeütközésbe került vádlott terhére kell értékelní, hogy eddigi szolgálata során szabályszegései miatt két-két alkalommal fenytették, illetve figyelmeztették, továbbá a vád tárgyává tett szolgálati bűncselekmény a leggyakoribb a rendőri testületben. Álláspontja szerint ugyanakkor a vádlott javára kell értékelní az előkészítı ülésen tett, bűnösségére kiterjedő beismerő nyilatkozatát, jó parancsnoki jellemzését és dicséreteit. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítélet történeti tényállását egészítse ki és pontosítsa, a megjelölt részmondatot és a hozzá fűzött ítéleti indokolást mellőzze, majd az ügydöntő határozatot a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 438. § (4) bekezdésébe ütköző gondatlanságból elkövetett szolgálatban köteleességszegés büntetében, majd a vádlottal szemben szabjon ki pénzbüntetést, és rendelkezzen annak meg nem fizetése esetére szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[5] A fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fenntartotta az átiratában foglaltakat azzal, hogy a 2. oldal 1. bekezdés 6. sorában szereplő „szoba” szót „szóba” szóra, míg az átirat indítvány részében szereplő bűncselekményt gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétségére pontosította. Kiemelte, hogy a vádlott olyan szolgálatot látott el a Tevékenység-irányítási Központ keretében, amelyet azért hoztak létre, hogy a szükséges azonnali intézkedéseket megtehessek. Hangsúlyozta, hogy jelen esetben 12 éves gyermek eltűnéséről volt szó, amikor nincs arra lehetőség, miként a felnőtteknél, hogy 72 óráig lehessen várni a szükséges intézkedések megtételével, tehát adott esetben, amikor az információt kézhez vette, azonnal be kellett volna mozdítania a rendőri apparátust. Azt is hangsúlyozta, hogy az nem releváns, hogy adott esetben a kislány már nem élt, e körben téves az elsőfokú bírói indoklás. Ugyanakkor arra is utalt, hogy a vádlott tudattartalmát tekintve gondatlanságra lehet következtetni, mivel az eljárás adatai alapján korábban már ezzel a kislánnyal kapcsolatban felmerült, hogy elcsatangolt otthonról. Minderre figyelemmel indítványozta átirata szerint a tényállás kiegészítését, a vádlott bűnösségének megállapítását, és miután a vádlott bűnösségét a vád szerint elismerte, erre figyelemmel indítványozta ezen kereteken belül a vádlottal szemben a Btk. 33. § (4) bekezdés felhívásával pénzbüntetés kiszabását.

[6] Az ügyész által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[7] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, ahol az elsőfokú katonai tanács végzésével megállapította, hogy a vád tárgyává tett cselekmény eltérően minősülhet a jelentős hátrány veszélyének fenn nem állása esetén. A vádlott a bűnösségét elismerte és lemondott a tárgyaláson való jelenlét jogáról. E nyilatkozatát azonban az elsőfokú katonai tanács nem fogadta el, mert az ügy tisztázásához szükségesnek tartotta bizonyítás felvételét, ezért az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra, amelyet nyomban meg is tartott. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatta, figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet szerkesztése – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak. Ezen igazgatási szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt.

[8] Az ügyészi fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[9] A törvényszék a megalapozott tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A tárgyaláson a vádlott tett vallomást, az ügygel kapcsolatban – fenntartva a gyanúsítottai vallomását – azt hangsúlyozta, hogy bevett gyakorlat volt a TIK-nél, hogy kevésbé fajsúlyos ügyekben nem vettek fel azonnal adatlapot; hivatkozott arra, hogy rutintalan volt, kevés gyakorlatot szerzett ügyeletesként, továbbá arra is, hogy az édesanyja szerint korábban is volt már eltűnése a kislánynak, ezért nem kezelte fajsúlyos ügyként. A bíróság ezen túlmenően ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává az okirati bizonyítékokat, köztük különösen a vádlott és a bejelentő között elhangzott beszélgetés leiratát, az általa írt jelentést, a bejelentési lapot, a bíróság által beszerzett, 15000/465/2024. bü. számú nyomozati iratokból a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, igazságügyi boncjegyzőkönyvet és annak kiegészítését, valamint tanú buszsofőr tanúvallomását, továbbá tanú rendőr alezredes nyomozati vallomását. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal 3. bekezdésétől 5. oldal utolsó bekezdéséig ismertette, valamint egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat, amely alapján ítélete 2. oldal 2. bekezdésétől a 3. oldal első bekezdéséig rögzítette a történeti tényállást.

[10] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlan, mert hiányos és az ekként rögzített tényállásból a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjába ütközően, tényből tényre hibás következtetést vont le, majd anyagi jogszabályt sértően mentette fel a vádlottat bűncselekmény hiányában az ellene emelt törvényes vád alól. A másodfokú bíróság ezért – a fővárosi fellebbviteli főügyészség indítványával egyezően – a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet tényállását egy új második bekezdéssel egészíti ki a következők szerint: „A telefonos bejelentéssel érintett kiskorú személy eltűnéséhez kapcsolódóan az első, előírászerű érdemi rendőrhatalósági intézkedés bevezetésére csak 2024. szeptember 22. napján 15 óra 45 perckor került sor. Az azonnalos rendőri intézkedések megtételére létrehozott vármegyei Tevékenység-irányítási Központ ügyeletesi szolgálat rendeltetése a vádlott mulasztása folytán alapjaiban sérült. Így az eltűnt személy felkutatása, körözése, illetve a szóba jöhető büntetőeljárás eredményes lefolytatása (elkövető beazonosítása, elfogása, helyszíni szemle lefolytatása stb.) érdemi késedelmet szenvedett, amely a vádlott vezényelt ügyeleti szolgálatára nézve a jelentős hátrány veszélyével járt.” Ezzel egyidejűleg az ítélet 2. oldal 3. bekezdésében szereplő összetett mondat második felében tett megállapítást („így objektíve nem állt fenn a lehetősége, hogy a vádlott intézkedési kötelezettségének, így az eltűnt kiskorú személy körözése elrendelésének és a közterületi állomány értesítésének elmulasztásával a szolgálatra jelentős hátrány vagy akár annak a veszélye bekövetkezzen.”) mellőzi.

[11] A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[12] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás alapján okszerű következtetés vonható le a vádlott bűnösségére a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (4) bekezdése szerint minősülő gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétségében. E bűncselekményt az követi el, aki ör-, ügyeleti vagy egyéb készenléti szolgálatban a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezést gondatlanságból más módon súlyosan megszegi és a bűncselekmény a szolgálatra jelentős hátrány veszélyével jár. A vádlott gondatlansága miatt megszegte az elsőfokú ítélet tényállásában felhívott rendelkezéseket. A vádlott tehát azzal a magatartásával, hogy amikor tanú² helység³i lakos bejelentést tett 12 éves lánya előző napon történt eltűnéséről, ügyeletesként a kapott információk értékelése során a kellő körütekintést elmulasztva nem észlelte, hogy a kislány eltűnése kapcsán az ügy esetként történő kezelése indokolt, ezért az őt ilyenkor terhelő intézkedési kötelezettségnek nem tett eleget, így a bejelentést nem minősítette esetté, adatlapot nem készített, a kiskorú eltűnt személy körözését nem rendelte el és a közterületi állományt sem értesítette az eltűnéséről, így az eltűnt személy felkutatása, körözése, illetve a szóba jöhető büntetőeljárás eredményes lefolytatása (elkövető beazonosítása, elfogása, helyszíni szemle lefolytatása stb.) érdemi késedelmet szenvedett, amely a vádlott vezényelt ügyeleti szolgálatára nézve a jelentős hátrány veszélyével járt, megvalósította a gondatlanságból elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétségét. A másodfokú katonai tanács osztotta az ügyészség és az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben is, hogy a vádlott hanyag mulasztásával szegte meg a szolgálatára vonatkozó szabályokat. A cselekmény eredménybűncselekmény, hiszen a jelentős hátrány veszélye fennáll a gondatlan elkövetés mellett. Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy jelen ügyben maga az absztrakt veszély fennállása a védett érdekekhez igazodik, így az eltűnt személy felkutatásához, körözéséhez, illetve a szóba jöhető büntetőeljárás eredményes lefolytatásához. Annak nincs érdemi jelentősége, hogy a bejelentés időpontjában az eltűnt kislány már elhunyt. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző, (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a (4) bekezdés szerint minősülő gondatlanságból elkövetett szolgálati bűncselekményben.

[13] Erre figyelemmel az ítélet indokolásából mellőzi a 6. oldal második bekezdésétől a 7. oldal utolsó bekezdéséig írt jogi indokolást.

[14] A büntetés kiszabása során a másodfokú katonai tanács enyhítő körülményként értékelte a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő nyilatkozatát, lényegében a tárgyalásról való lemondását, a jó parancsnoki jellemzését, dicséreteit. Ezzel szemben súlyosító körülmény, hogy a vádlott több alkalommal is fenytésben részesült.

[15] A másodfokú katonai tanács figyelemmel a vádlott töretlen rendőri életpályájára, az enyhítő körülmények számára és nyomatékára – egyetértve az ügyészi indítvánnyal – a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával pénzbüntetést szabott ki a vádlottal szemben a Be. 565. § (2) bekezdésének és a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatának figyelembevételével. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a vádlott tekintetében az így kiszabott pénzbüntetés napi tételszáma (150 nap) igazodik az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott személyiségében és a cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények

számához és nyomatékához, míg a pénzbüntetés 1300 forintban, az elkövetéskori törvényi minimumban meghatározott egynapi összege arányos a vádlott anyagi teherbíró képességével. Az így kiszabott pénzbüntetés megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[16] A másodfokú katonai tanács a Btk. 51. § (1)-(2) bekezdése alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak fogházbüntetésre történő átváltoztatásáról.

[17] A fellebbezési jog a Be. 615. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontján alapul.

Budapest, 2025. november 7.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.
bíró

Az ítélet 2025. december 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. december 4.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke